

CLAMORS QUE NO MOREN

I

Has aixecat un vell patíbul
a cada plaça;
mentre els teus bulldogs, oh Botxí!,
de casa en casa,
se n'enporten, com una presa,
els millors fills.

Fred i insensible, serp de guerra,
corb de la pau,
no et commouen veus de clemència,
la sang que cau.

II

Nou Habsburg! Quin greuge t'ha fet
el nostre poble,
perquè d'una faisó tan vil
i tan innoble,
l'hagis així d'humiliar
i perseguir?

Es que odies de la nostra raça
la seva glòria?
La llengua, el seu esperit,
la seva història?

III

Si la pau fa veure la Mort
menys odiable,
si la llibertat ens fa el viure
més agradable,
quin goig pots trobar tu en la vida
vivint matant?

Què vols, què et proposes amb tantes
vides segades?
Fruïxex veient sang i tombes,
llars endolades?

IV

La teva excelsa aureola
sobre la terra
és un foc immens, que despobla,
junyeix i aterra;
deixant sempre rera seu rastre
de fum i cendres.

Sí. Mira un instant entorn teu
sense passió:
arreu creus i xiprers, pobresa,
desolació.

V

"Sóc de Déu l'elegit..." —Ja ho sé
que t'ho fas dir;
i entres a un temple, i beses al Crist,
sense enrogir!
La gent sap que ments, però calla;
sempre un temor.

Aquest temor fill de la fam
i del turment;
que implora, en silenci, Justícia,
a un món, absent.

AGUSTI CABRUJA